

vel overveier dette, saa vil man betænke sig paa at forfaste, hvad vi efter megen Sagen og efter mange Overveielser have troet at maatte gaae ind paa, for at sikke os i det nuværende Dieblif. Naar man har meent, at Følgen af dette Udkaft maatte være, at ogsaa Formændene kom til at være til i Mellemtiden mellem Rigsdagens Samlinger, saa kan jeg dog ikke troe, at dette er ganske nødvendigt; jeg har i det Mindste antaget, at det ikke behøvedes. Den samme Bemærkning blev fremsført i Udvalget, og der ere vi komne til Enighed om, at det ikke var absolut nødvendigt, medens vel Nogle have været af den Mening, at det kunde være gavnligt; men enige ere vi i, at det paa ingen Maade er nødvendigt. Bureauchefen eller den Embedsmand, hvad man vil kalde ham, som forestaaer denne Deel af Forretningerne i den mellemliggende Tid, fra det ene Thing til det andet, maa jo meget godt kunne faae en Instrux, en Række af Bestemmelser, som kunde sætte ham istand til at handle med den Selvstændighed, som behøvedes, og som ogsaa underordnede ham de Betingelser, som maatte være uden Fare for Thinget i den mellemliggende Tid, og kun udgaaende herfra er jeg gaaet ind derpaa. Hvad den formelle Mangel ved Forslaget angaaer, at det ikke skulde kunne fremtræde som en Lov igjennem Forretningsordenen, da vil jeg overlade til vor Ordfører at afgjøre den Sag; den ligger meget mere inde paa hans Gebeet, jeg har kun villet gjøre Rede for de Ansuelser, der have ledet mig til at deeltage i dette Forslag.

F. M. Hansen: I Anledning af nogle spøgefulde Uttringer, som min ærede Sidemand (Tscherning) kom frem med med Hensyn til Præsternes Virksomhed, Noget som jeg ellers troer aldeles ikke vedkommer denne Sag, maa jeg blot bemærke, at han ved denne Leilighed har givet det allerbedste Beviis for, at der er Andre, der kunne prædike, end Præsterne.

Ordføreren (Krieger): Da et æret Medlem af Udvalget allerede saa udsørlig har forsvaret Udvalgets Indstillinger, kan jeg indskrænke mig til en kort Bemærkning, og det er den, at

Forslaget netop, troer jeg, er affattet saaledes, at der ikke paa nogen Maade kan siges at være gjort noget Indgreb i det, der vedkommer Landstthinget alene; dersom det ærede Medlem vil gjennemlæse det tilsvarende, — ikke eenslydende, men tilsvarende — Forslag, der er fremkommet fra Udvalget for Forretningsordenen i Landstthinget, og sammenligne det med vort Forslag, saa vil det ganske vist vise sig, at der ikke af den Ene er gjort noget Indgreb i den Andens Omraade. — Hvad de Bemærkninger angaaer, der ere gjorte med Hensyn til Sproget, da vilde jeg ønske, at de vare traadte frem i Form af Vændringsforslag. Jeg troer nu ganske vist, at man gjerne kan bruge Ordet „Revision“ istedetfor et tilsvarende dansk Ord, uden at der derfor kan være Tale om nogen Censur; men paa den anden Side er det jo ligesaa vist, at det er aldeles nødvendigt, at Tidenden redigeres, det er aldeles nødvendigt, at der forinden Trykningen finder et Gjennemsyn Sted af det Materiale, der leveres fra Stenographerne, og derom er det, der er Tale. Det Hele vedbliver jo fremdeles at henhøre under Forretningsordenens § 40, der siger: „Thingets Forhandlinger trykkes i en dertil bestemt Tidende, hvis Ordning overlades Formanden og Secretairerne“; dette vedbliver jo at være gjældende Regel. Overhovedet vil Thinget have bemærket, at der her ikke er Spørgsmaal om at skabe nye Embeder; thi Embedsgjærlingen og Embederne bestaae jo allerede; men det, der er Spørgsmaal om, er en saadan Ordning, der er hensigtsmæssig, som svarer til de virkelige Forhold, og som tillige blandt andet navnlig tager Hensyn til det Moment, naar Rigsdagens Forsamlingsstid er endt. Vort Forslag er, som jeg tidligere har yttret, fremkommet efter Overveielse og dertil givne Anledning af de Mænd, under hvem de her omhandlede Embedsmand skulle arbejde, og hvilke saa godt som ene have Leilighed til at sætte sig ind i disse Forhold i deres Enkeltheder, af de Mænd, paa hvem Thinget har lagt den iøvrigt meget besværlige Byrde med Hensyn til Ordningen af alle Thingets indre Forhold.